

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **J. N.**
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací z účtu Krajského soudu v Praze zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 29. 8. 2019, domáhá ochrany před nečinností žalovaného v řízeních o žádostech o obnovu řízení ze dne 28. 2. 2017, 22. 5. 2017, o rozkladu ze dne 5. 9. 2017 (doručeném dne 10. 10. 2017) a o žádostech ze dne 21. 2. 2018 a 22. 2. 2018.

Obsah žaloby

2. Žalobce se žalobou adresovanou Městskému soudu v Praze, v jejíž hlavičce uvedl, že je určena ke sp. zn. 3 A 121/2018, domáhá mj. vydání rozhodnutí o jeho žádostech o obnovu řízení ze dne 28. 2. 2017 a 22. 5. 2017 a vydání rozhodnutí o žádostech ze dne 21. 2. 2018 a 22. 2. 2018. Žalovaný v rozhodnutích o žádostech o obnovu řízení ze dne 28. 2. 2017 a 22. 5. 2017 nevydal usnesení podle § 66 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Nebyl tak oprávněn vydat rozhodnutí o zamítnutí žádostí o obnovu řízení. Žalovaný nerozhodoval o skutečnostech a důkazech, který vyšly najevo podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Přes žalobcovy opakované námitky žalovaný neprovedl navržené důkazy, a zabránil tak žalobci unést důkazní břemeno, zabránil žalobci rovněž vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a nahlížet do spisu. V žalobě uvádí, že ačkoliv „požadoval v zamítnuté žalobě

vydání rozhodnutí ve věci samé, soud přesto neuložil žalovanému rozhodnout o žádostech ze dne 21. 2. 2018 a 22. 2. 2018“.

3. V podání datovaném dne 2. 9. 2019, adresovaném opět Městskému soudu v Praze ke sp. zn. 3 A 121/2018, žalobce dále polemizuje se závěry rozsudku Městského soudu ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 A 121/2018-81. Dále navrhuje, aby soud uložil „*úřadu rozhodnout o rozkladu ze dne 5. 9. 2017, doručeném dne 10. 10. 2017*“, neboť žalobci nebylo umožněno prokázat jeho tvrzení.
4. Dne 14. 1. 2020 na výzvu soudu žalobce doplnil žalobu podáním, ve kterém opakuje, že „*nečinností úřadu bylo zabráněno možnosti prokázání důkazního břemene*“. Žádostí ze dne 21. 2. 2018 a 22. 2. 2018 proto brojil proti řízení a rozhodnutí o žádostech o obnovu řízení podaných dne 28. 2. 2017 a 22. 5. 2017. Žalovaný nemohl rozhodovat ve věci, neboť neumožnil žalobci prokázat jeho tvrzení. Není pravdou, že by žalobce odmítl poskytnout důkazy. V řízení o žádostech ze dne 28. 2. 2017 a 22. 5. 2017 byla krácena téměř všechna procesní práva žalobce. Dále žalobce rozporuje rozhodnutí o rozkladu ze dne 5. 9. 2017, resp. 10. 10. 2017, kterým byla také porušena všechna jeho procesní práva. Dále uvádí, že v rozhodnutí o žádosti ze dne 22. 5. 2017 je rozhodnuto také o IV. žádosti, která je opakovaným podáním I. žádosti. O jedné žádosti tak žalovaný rozhodl podruhé a navíc odlišně.

Obsah vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě rekapituluje průběh správního řízení o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, jednotlivé žalobcovy žádosti o obnovu řízení a další jeho podání. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 12. 2019, č. j. 6 Ads 118/2019-40, ve kterém je uvedeno, že žalobce důsledně nebrojil proti vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání ani proti zamítnutí své první žádosti o obnovu řízení. Žalobce nepodal správní žalobu či podnět k zahájení přezkumného řízení. Opakované žádosti o obnovu řízení žalobce odůvodňoval zcela vágně a nepředložil žádný důkaz o jím tvrzených zdravotních důvodech. Pokud o dříve podané žádosti nebylo doposud rozhodnuto, žalovaný dle obsahu posoudil další žádosti jako vyjádření v již probíhajícím správním řízení, neboť obsah žádostí byl obdobný.
6. Žalovanému bylo doručeno dne 5. 3. 2018 několik žalobcových podání. Součástí bylo i podání datované dne 21. 2. 2018 označené jako „*žádost o obnovu řízení o žádosti o obnovu řízení podané dne 28. 2. 2017*“ a podání datované dne 22. 2. 2018 označené jako „*žádost o obnovu řízení o žádosti o obnovu řízení podané dne 22. 5. 2017*“. Žalobce podal žalobu na ochranu proti nečinnosti týkající se těchto podání dne 4. 6. 2018. Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 A 121/2018-81. Kasační stížnost byla usnesením NSS ze dne 6. 11. 2019, č. j. 6 Ads 202/2019-19, odmítnuta jako opožděná. Na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3 A 121/2018-81 žalobce reagoval podáním ze dne 27. 8. 2019 a 2. 9. 2019 (jedná se o žalobu a doplnění žaloby nyní projednávané, pozn. soudu). O věci tedy již bylo rozhodnuto. Žalovaný uvádí, že nyní projednávanou žalobou se žalobce nedomáhá vydání rozhodnutí ve věci samé, ale pouze polemizuje s postupem správních orgánů a závěry Městského soudu v Praze uvedenými v rozsudku č. j. 3 A 121/2018-81. Proto žaloba není důvodná. Dále žalovaný uvádí, že podáními datovanými dne 21. 2. 2018 a 22. 2. 2018 žalobce žádal o obnovení řízení o obnově řízení.

Tento postup je však již z podstaty institutu obnovy řízení vyloučen (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. II. ÚS 2868/20).

7. Ministryně práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 14. 3. 2018, č. j. MPSV-2017/208211-513/2, zamítla rozklad proti rozhodnutí ze dne 4. 8. 2017 jako opožděný. Proti rozhodnutí o rozkladu byla podána žaloba, která byla zdejším soudem nejprve usnesením ze dne 26. 11. 2019, č. j. 42 Ad 35/2019-32, odmítnuta z důvodu litispendence a následně usnesením ze dne 21. 1. 2021, č. j. 42 Ad 30/2019-69, odmítnuta jako opožděná.

Obsah repliky

8. Žalobce v replice opakuje, že správní orgány ani soudy žalobci neumožnily předložit důkazy o jeho zdravotním stavu v řízeních o žádostech o obnovu řízení. Nesouhlasí s tvrzením správních orgánů a soudů, že odmítl poskytnout lékařské zprávy. Dle žalobce jsou správní orgány nečinné, neboť měly vydat usnesení podle § 66 správního řádu o zastavení řízení, pokud na výzvu nedoložil důkazy o jeho zdravotním stavu. Místo toho správní orgány vydaly nicotná a nezákonná rozhodnutí o žádostech o obnovu řízení ze dne 28. 2. 2017 a 22. 5. 2017.

Obsah správního spisu

9. Soud ze správního spisu zjistil, že **žalobce dne 28. 2. 2017 podal v pořadí druhou žádost o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 3. 2015, č. j. 2015/9330-421/1, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami (dále jen „úřad práce“) ze dne 22. 1. 2015, č. j. PBC-146/2015-M (dále jen „rozhodnutí úřadu práce“).** Rozhodnutím úřadu práce byl žalobce ode dne 15. 12. 2014 vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce. Žalobce se nedostavil na stanovený termín na úřad práce, neboť na něj zapomněl. Žádost o obnovu řízení žalobce doplnil dne 2. 3. 2017. Žalovaný vyzval žalobce k doplnění žádosti o obnovu řízení a doložení lékařských zpráv, na které v žádosti o obnovu řízení odkazuje. Zdravotní dokumentaci žalobce odmítl předložit a poslat poštou, neboť se jedná o písemnosti podléhající lékařskému tajemství a dle žalobce se na ně uplatní zvláštní režim předání.
10. **Žalovaný zamítl druhou žádost o povolení obnovy rozhodnutím ze dne 3. 5. 2017, č. j. MPSV-2017/49605-421 (dále jen „rozhodnutí ze dne 3. 5. 2017“).** V odůvodnění žalovaný rekapituluje dosavadní správní řízení o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání a žalobcovu první žádost o obnovu řízení ze dne 19. 10. 2015. První žádost žalobce odůvodnil tím, že kvůli jeho zhoršenému zdravotnímu stavu se nedostavil na úřad práce ve stanoveném termínu. Byl u něj zjištěn nález, který může souviset se zhoršováním a výpadky paměti. První žádost o obnovu řízení byla zamítnuta a potvrzena rozhodnutím ministryně práce a sociálních věcí. Druhou žádost o obnovu řízení žalobce rovněž odůvodnil zhoršením zdravotního stavu. Žalobce odkázal na lékařské zprávy z oboru psychiatrie, neurologie a diagnózy stanovené dne 31. 2. 2016 a 20. 1. 2017. Zdravotní dokumentaci žalobce odmítl předložit a poslat poštou, neboť se jedná o písemnosti podléhající lékařskému tajemství a dle žalobce se na ně uplatní zvláštní režim předání. Žalovaný druhé žádosti o obnovu nevyhověl, neboť žalobce neposkytl nutnou součinnost k prokázání jeho tvrzení, nepředložil zdravotní dokumentaci a ani neuvedl, kdo jsou jeho ošetřující lékaři. Žalovaný uvedl, že úřední osoby jsou povinny zachovávat mlčenlivost a jsou oprávněny nakládat s listinami obsahujícími lékařské tajemství. Proti rozhodnutí ze dne 3. 5. 2017 podal žalobce rozklad. Ministryně práce a sociálních věcí **zamítla rozklad**

rozhodnutím ze dne 26. 10. 2017, č. j. MPSV-2017/104178-513/1 (dále jen „rozhodnutí ze dne 26. 10. 2017“).

11. Dne 22. 5. 2017 žalobce potřetí žádal o obnovu řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání s obdobným odůvodněním jako v první a druhé žádosti o obnovu řízení. Žalobce na výzvu žalovaného nepředložil zdravotní dokumentaci s vysvětlením, že utajované listiny nechce posílat poštou a předá je jen za stanoveného režimu osobě, která bude o žádosti rozhodovat. Dne 28. 6. 2017 žalobce podal „v pořadí čtvrtou žádost o obnovu řízení“ obdobného znění jako třetí žádost o obnovu. Žalovaný toto podání považoval za doplnění třetí žádosti o obnovu řízení. Žalovaný **zamítl třetí žádost o povolení obnovy rozhodnutím ze dne 4. 8. 2017, č. j. MPSV-2017/110410-421 (dále jen „rozhodnutí ze dne 4. 8. 2017“)**, s obdobným odůvodněním jako zamítl druhou žádost o obnovu řízení. Žalobce stále nepředložil zdravotní dokumentaci ani blíže nespecifikoval svědky, kteří by dle názoru žalobce mohli prokázat jeho tvrzení. Žalovaný dále uvedl, že není povinností správních orgánů přijímat podání u správního orgánu, který vyhovuje účastníkovi řízení. Podání má účastník řízení podávat u věcně a místně příslušného správního orgánu. Žalobce dlouhodobě činí podání u věcně a místně nepřislušného úřadu práce, který nicméně i tak podání žalobce předává žalovanému. Pokud žalobce z osobních důvodů nedůvěřuje doručování prostřednictvím držitele poštovních služeb, mohl postupovat stejným způsobem a podat zdravotní dokumentaci na úřad práce. Dne 5. 9. 2017 podal žalobce **e-mailem bez zaručeného podpisu rozklad** proti rozhodnutí o obnově řízení ze dne 4. 8. 2017. Dne 10. 10. 2017 byl rozklad doručen žalovanému písemně. Ministryně práce a sociálních věcí **zamítl rozklad jako opožděný rozhodnutím ze dne 14. 3. 2018, č. j. MPSV-2017/208211-513/2 (dále jen „rozhodnutí ze dne 14. 3. 2018“)**.
12. Dne 5. 3. 2018 bylo žalovanému doručeno několik podání datovaných dne 17. 2., 18. 2., 19. 2., 20. 2., 21. 2. a 22. 2. 2018. Žalobce v podáních namítá nečinnost ministryně práce a sociálních věcí a požaduje, aby se vyjádřila ke všem žalobcovým podáním, která správní orgán vyhodnotil jako vyjádření, a nikoliv jako samostatné žádosti. Podání datované dne 21. 2. 2018 je nazvané „*žádost o obnovu řízení o žádosti o obnovu řízení podané dne 28. 2. 2017*“. Důvodem pro obnovu řízení má být dle žalobce nekonání správního orgánu o předmětu žádosti, tedy že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti. Dle žalobce správní orgán ignoroval navrhované důkazy a „*diletantsky a lživě*“ zdůvodnil rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Podání datované dne 22. 2. 2018 je nazvané „*žádost o obnovu řízení o žádosti o obnovu řízení podané dne 22. 5. 2017*“ a je odůvodněno stejně jako podání datované dne 21. 2. 2018.

Žádosti o obnovu řízení ze dne 28. 2. 2017, 22. 5. 2017 a rozklad ze dne 5. 9. 2017

13. Zaprvé žalobce namítá nečinnost v řízeních o žádostech o obnovu řízení ze dne 28. 2. 2017 a 22. 5. 2017 a v řízení o rozkladu ze dne 5. 9. 2017.
14. NSS v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004-59, č. 1043/2007 Sb. NSS, uvedl, že odmítnutí návrhu proto, že byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjiitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného. Pokud tomu tak není, musí soud návrh věcně projednat; vyjde-li v této fázi nedostatek aktivní legitimace najevo, rozhodne o věci rozsudkem.
15. Z textu žaloby a dalších podání žalobce je zřejmé, že pouze polemizuje se závěry rozhodnutí o jeho žádostech o obnovu řízení a nepopírá, že by tato rozhodnutí nebyla

vydána. Žalobce se touto žalobou domáhal vedle ochrany proti nečinnosti i zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, 4. 8. 2017, 26. 10. 2017 a 14. 3. 2018. Žalobu proti těmto rozhodnutím zdejší soud projednával v samostatném řízení. Žádost ze dne 28. 2. 2017 žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 3. 5. 2017. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který ministryně práce a sociálních věcí zamítla rozhodnutím ze dne 26. 10. 2017. Žalobu proti rozhodnutí ze dne 26. 10. 2017 soud usnesením ze dne 26. 11. 2019, č. j. 42 Ad 35/2019-32, odmítl pro překážku věci zahájené. Žádost ze dne 22. 5. 2017 žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 4. 8. 2017. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal rozklad ze dne 10. 10. 2017 (nejprve zasláno prostým e-mailem bez zaručeného podpisu dne 5. 9. 2017). Ministryně práce a sociální věcí rozklad jako opožděný zamítla rozhodnutím ze dne 14. 3. 2018. Žaloby proti tomuto rozhodnutí ze dne 14. 3. 2018 soud usnesením ze dne 26. 11. 2019, č. j. 42 Ad 35/2019-32, nejprve odmítl pro překážku věci zahájené a poté usnesením ze dne 21. 1. 2021, č. j. 42 Ad 30/2019-69, odmítl pro opožděnost. O žádostech ze dne 28. 2. 2017 a 22. 2. 2017 a rozkladu ze dne 5. 9. 2017 tak správní orgány již rozhodly. Žalobce si toho byl očividně vědom, neboť v žalobě navrhoval zrušení rozhodnutí správních orgánů učiněných v průběhu řízení o těchto žádostech, resp. rozkladu.

16. Soud proto dospěl k závěru, že již z návrhu samotného je zjevné, že žalobce není aktivně legitimován k podání žaloby na ochranu před nečinností. Soud žalobu v části týkající se žádosti o obnovu řízení ze dne 28. 2. 2017 a 22. 5. 2017 a rozkladu ze dne 5. 9. 2017 odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Ke změně žalobního typu na žalobu proti rozhodnutí soud žalobce nevyzýval, jelikož třebaže předchází rozhodnutí o odmítnutí takových žalob nezakládá překážku věci rozhodnuté, tato žaloba by byla zjevně opožděná.
17. Nad rámec nutného odůvodnění soud konstatuje, že nečinnost správních orgánů žalobce namítá pouze v tom smyslu, že správní orgány neprovedly jím navrhované důkazy, neumožnily mu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a neumožnily mu nahlédnout do spisu. Žalobou proti nečinnosti se však nelze bránit proti absenci procesního postupu správního orgánu, který není rozhodnutím ve věci samé či osvědčením (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2019, č. j. 6 Ads 118/2019-40). Tyto námitky měl žalobce uplatnit v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení, příp. v žalobě proti druhostupňovému rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení.

Žádosti ze dne 21. 2. 2018 a 22. 2. 2018

18. Zadruhé žalobce namítá nečinnost v řízeních o žádostech ze dne 21. 2. 2018 a 22. 2. 2018 (doručené žalovanému dne 5. 3. 2018). Soud ze správního spisu zjistil, že žádostmi ze dne 21. 2. 2018 a 22. 2. 2018 se žalobce domáhal obnovy řízení o žádostech o obnovu řízení podaných dne 22. 5. 2017 a dne 28. 2. 2017.
19. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. O této žalobě rozhoduje soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Soud zamítne žalobu, není-li důvodná. (§ 81 s. ř. s.). Z § 79 odst. 1 s. ř. s. tedy vyplývá, že se nečinnostní žalobou nelze domáhat vydání jakéhokoli rozhodnutí, ale toliko „rozhodnutí ve věci

samé“, tedy rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2014, č. j. 4 Aps 7/2013-25, odst. 17).

20. NSS přitom konstantně rozhoduje, že „*ustanovení § 79 s. ř. s. vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uplatnit, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniknout příslušnému procesně-právnímu vztahu, a vedl soud k rozhodnutí směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva, v daném případě práva na vydání rozhodnutí či osvědčení správního orgánu. V průběhu řízení se poté zkoumá, zda žalobce tvrzenou věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný tvrzené nečinnosti dopustil, zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován. V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. [...] posouzení toho, zda je správní orgán nečinný ve smyslu § 79 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoliv otázkou existence podmínek řízení.*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008-164, č. 2181/2011 Sb. NSS).
21. Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, ve vztahu k žalobě na ochranu před nezákonným zásahem konstatoval, že „*pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem ‚zásahem‘ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. [...] Je však třeba zdůraznit, že odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná.*“ Tyto závěry lze aplikovat i na žalobu proti nečinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 6. 2020, č. j. 1 Azs 153/2020-28). Soud dodává, že ačkoliv uvedený rozsudek rozšířeného senátu byl sice zrušen nálezem ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, důvody zrušení tohoto rozsudku pro protiústavnost se však vztahovaly k posuzování včasnosti zásahové žaloby a nijak se nedotýkají právě analyzovaných otázek podmínek řízení.
22. Aby žalobce dosáhl věcného posouzení žaloby, musí tedy v žalobě tvrdit, že správní orgán, který má vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, je nečinný a že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které mu příslušný právní předpis k ochraně proti nečinnosti stanoví. Tyto náležitosti však žaloba v projednávané věci nesplňovala.
23. Rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení sice spadá mezi rozhodnutí ve věci samé, tedy rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, č. 2838/2013 Sb. NSS, odst. 55 až 58, přímo k nečinnosti pak rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2009, č. j. 1 Ans 8/2009-62). To samé však nelze konstatovat o rozhodnutí o obnově řízení o obnově řízení. Právní řád neumožňuje podat žádost o obnovu řízení o obnově řízení. Ústavní soud v usnesení ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. II. ÚS 2868/20, týkajícím se jiného řízení žalobce, uvedl: „*V předmětné věci totiž stěžovatel [žalobce] usiloval o obnovu řízení o obnově řízení (respektive po Krajském soudu v Praze požadoval zrušení rozhodnutí nepovolujícího obnovu řízení o obnově řízení), přičemž **takový postup je již z podstaty institutu obnovy řízení vyloučen.** Obnova řízení totiž spočívá v tom, že se dodatečně objevily jisté skutečnosti, které ovšem existovaly v době původního řízení a rozhodnutí, avšak tehdy nebyly zohledněny (srov. komentář k § 100, zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, in Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, 916 s.). Pokud by však existovaly*

skutečnosti nezohledněné při rozhodování o obnově řízení, šlo by současně o skutečnosti nezohledněné v řízení o věci samé, a tedy by bylo na místě žádat o obnovu tohoto (původního) řízení.“ (zvýraznění provedl soud). Ani podle svého obsahu nejsou žádosti ze dne 21. 2. 2018 a 22. 2. 2018 novými žádostmi o obnovu řízení z důvodu nových skutečností. Žalobce pouze nesouhlasí s výsledkem řízení o předchozích žádostech o obnovu řízení. Dle soudu tedy chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nečinnosti.

24. Ostatně i NSS v rozsudku ze dne 4. 12. 2019, č. j. 6 Ads 118/2019-40, týkající se jiné žalobcovy žádosti o obnovu řízení, konstatoval, že: „[j]e třeba vzít v úvahu celý kontext řízení, jak je popsán výše v narativní části tohoto rozsudku. Žalobce na jednu stranu nebrojil důsledně (tj. prostřednictvím žaloby ke správnímu soudu) proti svému vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání ani proti zamítnutí své první žádosti o obnovu tohoto řízení založené na údajných nových zjištěních týkajících se jeho zdravotního stavu. Na druhou stranu se však odmítá s výsledky těchto řízení smířit a brojí proti nim dalšími opakovanými návrhy na obnovu řízení. V nich však už neuplatňuje žádné nové skutečnosti ani nepředkládá žádné nové důkazy. Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že čtvrtá žádost o obnovu řízení je založena na týchž tvrzeních jako žádost třetí. Rozdíl je jen v tom, že ve třetí žádosti žalobce označil konkrétní lékařské zprávy z let 2015 až 2017 osvědčující jeho zdravotní stav, aniž by je však správnímu orgánu předložil k posouzení, zatímco čtvrtá žádost je po obsahové stránce pouhou kopií jeho první žádosti o obnovu řízení, což sám žalobce zdůrazňuje tím, že přeshrkl původní datum (6. října 2015) a doplnil nové (28. června 2017). Z tohoto pohledu nebyl důvod, proč by se stěžovatel nemohl vypořádat se čtvrtou žádostí v rámci odůvodnění svého rozhodnutí o třetí žádosti a musel o ní vést samostatné řízení. Pro ochranu veřejných subjektivních práv žalobce by samostatné rozhodnutí o jeho podání označeném jako ‚v pořadí čtvrtá žádost‘ nemělo naprosto žádný přínos a naopak, postup žalovaného jej nemohl nijak procesně poškodit. Dokonce i bez toho, aby musel Nejvyšší správní soud hodnotit subtilní a citlivou otázku, zda žalobce svým postupem právo zneužívá, či nikoliv, lze dospět k závěru, že postup žalovaného ve věci čtvrté žádosti o obnovu řízení byl obhajitelný, a to jak po formální stránce (byl opřen o § 37 odst. 1 větu druhou správního řádu), tak po stránce materiální (reálně nijak nezkrátil žalobce v jeho veřejných subjektivních právech).“
25. Ze zákona dále plyne, že žalobce musí před podáním žaloby bezvýsledně vyčerpat prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.). Splnění této podmínky musí soud zkoumat z úřední povinnosti. Žalobce v žalobě neuvedl, že by bezvýsledně vyčerpal prostředky na ochranu proti nečinnosti podle správního řádu (ostatně to by ani nebylo možné, když nelze ani podat žádost o obnovu řízení o obnově řízení). Není tedy splněna ani druhá podmínka řízení, která by zakládala procesněprávní vztah, která by umožňovala posoudit důvodnost žaloby.
26. Soud shledal žalobu v části týkající se žádostí ze dne 21. 2. 2018 a 22. 2. 2018 neprojednatelnou, neboť nebyly splněny podmínky podle § 79 odst. 1 s. ř. s., a proto ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Soud shledal žalobu neprojednatelnou, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. odmítl.

28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta.
29. Jelikož byl návrh odmítnut, soud ve smyslu § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) vrátil žalobci zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Soudní poplatek bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. listopadu 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu